

D ů v o d y:

Zkoumání příslušnosti soudu děje se podle §u 41 odstavec druhý j. n. v občanských rozepřích na základě údajů žalobcových, leč by soudu již bylo známo, že nejsou správné. Nezáleží na tom, že podle soudního vyrovnání potvrzeného usnesením soudu jsou jednotlivé kvoty splatny v F., neboť důvodem žaloby není toto vyrovnání, o němž žalobce naopak tvrdí, že nedodržením lhůt pozbylo platnosti, nýbrž původní jeho pohledávka, která prý tímto způsobem obživla. Než ohledně této pohledávky je nesporno, že vznikla za dodané zboží a že zároveň se zbožím byla zaslána a bez pozastavení přijata faktura s doložkou splatnosti a žalovatelnosti v K., neboť námitku nepřislušnosti soudu žalovaná nepřela o tvrzení, že fakturu zároveň se zbožím neobdržela, nýbrž o tvrzení, že podle soudního vyrovnání bylo místo plnění v F. Jest proto okresní soud v K. pro tuto rozepři podle §u 88 odstavec druhý j. n. místně příslušným. Rozhodnutí o tom, zda soudní vyrovnání pozbylo platnosti, zda následkem toho obživla původní pohledávka a zda tedy žaloba jest věcně odůvodněna, zůstává ovšem vyhraženo hlavnímu sporu, a nelze mu předbíhati rozhodnutím o námitce místní nepřislušnosti, jak mylně učinil odvolací soud.

Čís. 5352.

Byl-li v řízení sporném opravný prostředek sice včas podán na poštu, avšak řízen na nesprávný soud, tímto pak, třeba s včas, zaslán na soud, u něhož jej bylo podati, a došel tam po lhůtě, jest jej odmítnouti jako opožděný. Nepříslušný soud není povinen zaslati ihned opravný prostředek příslušnému soudu.

V řízení mimosporném, exekučním, úpadkovém a o prozatímních opatřeních jest opravný prostředek podán včas, byl-li sice řízen na soud nepřislušný, tímto však ve lhůtě zaslán soudu příslušnému.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, R II 291 25.)

Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, o ní znovu jednal a ji rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

D ů v o d y:

Jde o spor směnečný. Ve směnečném řízení činí však lhůta k rekursu osm dní (§ 555 čís. 2 c. ř. s.). Rekurs pak jest, jak obecně uznáváno přes doslov §u 520 c. ř. s., podati vždy u soudu první stolice (arg. § 528 odstavec první, poslední věta; Mat. I. 365). Napadené usnesení soudu odvolacího bylo zástupci žalované doručeno dne 1. září 1925, lhůta rekursní končila se tedy dne 9. září 1925, ale rekurs došel prvního soudu

— okresního soudu v P. — teprve dne 12. září 1925, tedy po uplynutí lhůty rekursní, a proto bylo jej jako opožděný odmítnouti. Na tom ničeho nemění, že rekurs (jak patrně z poštovního razítka na předložené obálce) byl na poštu dán dne 9. září 1925, tedy ve lhůtě (§ 89 org. zák.), neboť zásilka byla řízena na nepřislušný soud — krajský soud v O. — a v takovém případě započítávají se v řízení sporném do lhůty dny poštovní dopravy. Jeť smysl §u 89 org. zák. ten, že strana, která může činiti podání též poštou, nemá vlivu na to, jakým způsobem si bude pošta počínati při dopravě, že by tedy mohlo vzniknouti nebezpečí, že bez zavinení strany dojde podání na soud pozdě. Proto § 89 org. zák. stanoví, že dny poštovní dopravy do lhůty se nevčítají. Jestliže však strana řídí podání na nepřislušný soud a podání dojde pak příslušného soudu pozdě, zavinila strana sama, nikoliv pošta, že podání došlo na příslušný soud opožděně. Tím, že strana řídí — z důvodu jakéhokoliv — podání na soud nepřislušný, připravuje se sama o výhodu §u 89 org. zák. Mohlo by se namítnouti, že nepřislušný soud, na nějž bylo podání řízeno, jest povinen, postoupiti ihned podání soudu příslušnému, a že, došel-li naň spis ve lhůtě a odevzdán-li postoupený spis ještě ve lhůtě znovu poště k dopravě na příslušný soud, má se věc tak, jako kdyby strana sama ještě ve lhůtě byla znovu dala spis na poštu a tím si zachovala výhodu §u 89 org. zák. Než proti tomu stačí vytknouti, že jen v řízení nesporném a v řízeních, postavených mu na roveň, má věc, byla-li řízena na nepřislušný soud, tímto soudem býti postoupena soudu příslušnému (§ 44 j. n.). Lze tudíž připustiti, že v řízení nesporném, exekučním, úpadkovém a v řízení o prozatímních opatřeních jest opravný prostředek, třebaž byl řízen na nepřislušný soud, podán včas, byl-li tímto soudem ve lhůtě odeslán (poštou) na soud příslušný. Ale jinak má se věc v řízení sporném, kde není povinností nepřislušného soudu, by zaslal podání, byť i včas naň došle, ihned soudu příslušnému a tím napravil chybu, již se strana dopustila. Nebude ovšem závady, by tak neučinil, ale v takovém případě nelze soud pokládati za jakéhosi zástupce strany, a proto neplatí zásada, vyslovená pro řízení nesporné a řízení, postavená mu na roveň. Ostatně v tomto případě nepřislušný krajský soud v O., jehož došel rekurs žalované dne 10. září 1925, tedy ve lhůtě (hledí-li se k tomu, že byl včas dán na poštu) skutečně a sice ještě usnesením z téhož dne postoupil rekurs okresnímu soudu v P., ale rekurs byl, jak opět patrně z poštovního razítka na předložené obálce, odevzdán znovu poště teprve dne 11. září 1925, tedy, ať se na věc pohlíží jakkoliv, vždy pozdě.

Čís. 5353.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V tom, že cestující utrpěl úraz, přecházející po vadně sestaveném můstku mezi vagony, jest spatřovati příhodu v dopravě, třebaž vlak ještě neopustil počáteční stanice.

Pokud dlužno v neopatrném počínání si cestujícího při přecházení můstku spatřovati jeho spoluzavinění.

(Rozh. ze dne 8. října 1925, Rv I 839/25.)